

да настѣпи нѣщо. Ние отъ първитѣ чинове скочихме и викнахме :

— Плъхъ!

После какво стана съ насъ и съ отдѣлението, не зная. Азъ си отидохъ съ попукани устни у дома и се сгушихъ на софата, подпѣхналъ глава подъ възглавницата.

Когато отидохъ въ училище, учитель Паскалъ го нѣмаше. Следъ нѣколко деня научихъ, че се премѣстилъ въ Русе. Всички радостно въздѣхнахме. И всички пожелахме едно: дано тамъ нѣма хумби за затворъ за немирни ученици, и въ хумбитѣ — плъхове.

А Казакътъ вече не припари край училище.

Атанасъ Душковъ

Ковачъ

*Огънь въ огнището тлѣе,
въ огънь ковачътъ гори;
бодро духалото пѣе,
дѣждъ отъ жерава искри.*

*Сржчно въспретналъ ржкави,
удря ковачътъ и пѣй;
пѣятъ въ ржцетъ му здрави
блесналитъ сѣрпове.*

*Утре по златнитъ ниви
тѣхниятъ звѣнъ ще звѣни,
тѣхниятъ звѣнъ ще упива
млади момци и моми.*

*А пѣкъ до късно, по здрача,
самъ посрѣдъ тѣзъ равнини
бодро ще пори орачътъ
ширнитъ плодни земи.*

*Удряй съсъ чука въ ржката,
удряй, ковачо, звѣнти,
съ чукътъ ковешъ ти сждбата,
своя и наштъ сждби!*